

AJUNTAMENT DE LES BORGES DEL CAMP

IV Premi Literari Sant Jordi 1993

PREMI POESIA

Delirant de Josep Vilalta i Cochs

DELIRANT

Penjada et porto en el pensament
i aquesta presència m'és vida;
esclau em sento en tot moment
amb l'agredolç i amarg turment
que em deixa l'ànima atuí da.

Et tinc al mig del cor fendida
com dard mortal, enverinat,
que agreuja el mal de la ferida
tot fiblant i punyent, a mida
que batega, d'amor prenyat.

Et porto a l'ànima clavada
com fer i punxant esperó;
estima'm ja, d'una vegada,
sublim deesa idolatrada,
estima'm tant com t'aimo jo!

Fosa en la meva voluntat
et porto, sempre i a tothora;
i tant em tens abassegat
que, en veure'm tan poc estimat,
l'ànima s'escruix i el cor plora.

Al desig et porto enganxada,
un desig curull de cobdícia
envers la joia més preuada;
no ho saps tu com ets, d'estimada!
Jamai no em neguis la carícia

ni mai aquell petó furtiu
ni el franc i sincer somriure
que em té empresonat i captiu.
Si tot això m'ajuda a viure
i només per això sóc viu!

Emmirallant-me en els teus ulls,
talment dues flames enceses,
em sembla llegir-hi promeses
que anihilaran els esculls
amb que topen mes escomeses.

El teu somriure m'ha corprès,
la teva parla m'afalaga
i el teu discurs m'embriaga
però, no és per a mi el teu bes
ni la carícia manyaga;

els teus seguits “no” són la daga
que s’enfonsa dintre el meu pit
punyent el meu cor, ja ferit
amb la més viva i sagnant llaga
que deixa el meu cos encongit.

I em fas l’ullet mig esvaï t,
i un plec als llavis, què insinua?
El batec intern s’accentua
un sanglot boig, esfereï t,
la gorja em lliga i em nua.

Jo no et voldria pas confondre;
sinó ho vols, no et cal correspondre
a aquest amor boig, no és precís,
però sí que em voldria fondre
en besada eterna i feliç!

No estreny, la teva, la meva mà
ni premen, els teus, els meus llavis
que una passió deslligarà
Ai! Les ferides d’aquests glavis
com, quan i què les guarirà?

He bastit un tàlem ornat
amb flors vermelles del desig
i amb juraments endomassat,
catifes d’amor abrandat
i tu entronitzada al bell mig

del meravellós tabernacle
banyat de colors i besllums,
odorant d’exòtics perfums
per a viure en aquest habitacle
i gaudir-nos-hi ambdós ben junts.

No és que visqui d’il·lusions
ni confio pas que et convenci
amb les meves pretensions.
Enyoradís dels teus petons,
seguiré estimant-te en silenci

fins l’hora que la dalla em venci
(hora que no oblida ningú!).
Sadoll d’amor, potser dejú,
encara que a l’infern em llenci
seguiré somniant en tu!!